

Hồi Thứ Sáu Mười Bốn

THỰC TÂM CHI ĐỘC

Uy Linh Sứ Giả hấp tấp hỏi:

– Tường thái y, bây giờ phải làm thế nào đây?

Tường Quang Ngạn trầm tư giây lát nói:

– Xin hỏi việc về Uy Linh Cung chậm lại vài ngày có hề chi chăng?

– Được, chẳng sao cả.

– Bây giờ chúng ta phải mang hấn tạm về tề phủ trị liệu, vì nơi ấy mới đủ thuốc men phương tiện chuẩn bị cho hấn.

– Thế thì đi ngay bây giờ được chăng?

– Tốt hơn hết để hấn ngồi kiệu đi.

Uy Linh Sứ Giả huýt một tiếng sáo dài, chỉ trong nháy mắt, hai đại hán võ trang khiêng một tiểu kiệu vào rừng dừng lại phía trước họ.

Uy Linh Sứ Giả lạnh lùng hạ lệnh nói:

– Các người hãy đỡ hấn vào tiểu kiệu cho ta nhanh lên.

Một trong hai đại hán kia vội vàng vén màn kiệu tiếp tay đặt Đinh Hạo vào tiểu kiệu, sau đó hạ màn, hai người trở về đứng ở vị trí của mình chờ lệnh tiếp.

Uy Linh Sứ Giả vẫy tay tới phía trước nói:

Đưa hấn về thẳng Tường phủ cho ta.

Hai đại hán võ trang vâng một tiếng, nhắc bổng tiểu kiệu chạy như gió.

Uy Linh Sứ giả cùng Tường thái y phi thân chạy ở đằng sau.

Chẳng mấy chốc họ đã về đến Tường phủ, Uy Linh Sứ Giả nhanh chân nhảy tới cổng chánh, gõ nhẹ vào cửa vài cái, lên tiếng nói:

– Mở cửa nhanh lên, Tường Thái Y về đến!

Soạt! Một tiếng cánh cổng được mở tung ra, một trang đình độ khoảng ba mươi tuổi đứng ở một bên cổng.

Tường thái y tiến tới bước vào trước, nói:

– Cho bệnh nhân vào, và đóng cửa cẩn thận lại.

Dứt lời lão tiến thẳng vào chuẩn bệnh thất, một thiếu nữ áo trắng tuổi độ hai mươi thoăn thoắt bước tới cung kính thưa:

– Thưa thái y mới về!

Tường Quang Ngạn trầm giọng nói:

– Tiểu Lan, con hãy chuẩn bị cho ta các thứ phương diện khám bệnh lập tức.

Thị nữ Tiểu Lan ấy cúi đầu dạ lên một tiếng, quay người bước đi.

Hai đại hán võ trang khiêng Đinh Hạo vào phòng bệnh, đặt hắn nằm xuống chiếc giường gấm, rồi hai người liền quay trở ra đứng chờ ở tiểu kiệu.

Uy Linh Sứ Giả đã bước vào đứng ở cạnh giường nằm của Đinh Hạo.

Lúc này, Đinh Hạo nằm trên giường nóng ruột vô cùng, thần trí tỉnh lại hồi lâu, nhưng đôi mắt vẫn chưa mở được, song cặp mắt không còn đau nhức nhiều như lúc nãy nữa, và toàn thân kinh mạch bên ngoài thì nóng bức như kim chích lửa đốt.

Chẳng mấy chốc, Tường thái y bước vào phòng bệnh, thị nữ Tiểu Lan mang theo y cụ đi ở phía sau lão.

Tường thái y tiến gần cạnh giường bắt mạch Đinh Hạo một hồi lâu, sau đó lão ngồi xuống chiếc ghế đầu giường cúi đầu suy tư.

Uy Linh Sứ Giả nóng ruột cất tiếng hỏi:

– Tường thái y, chẳng hề chi chứ?

Tường Quang Ngạn lắc đầu nói:

– Chẳng sao cả, để lão cho một thang thuốc hắn uống, nằm nghỉ một đêm sẽ khỏi ngay.

– Cặp mắt của hắn không bị mù chẳng?

– Không, khói độc này chỉ gây tác hại ở khoảng thời gian nhất định nào đó thì tự nó mất công dụng và cặp mắt sáng trở lại ngay.

– Thế thì may quá.

Tường Quang Ngạn quay sang nói với thị nữ Tiểu Lan:

– Tiểu Lan, con hãy hướng dẫn cô nương này đến sau viện an nghỉ đêm nay. Ông vừa xoay qua hướng Uy Linh Sứ Giả nói:

– Mời cô nương nán nghỉ lại một đêm, và xin lượng thứ lão phu không thể tiếp nữa, vì lão phu phải bắt tay vào việc điều trị ngay.

Thị nữ Tiểu Lan dạ một tiếng đặt y cụ trên bàn rồi xoay sang hướng Uy Linh Sứ Giả nói:

– Xin cô nương theo tiểu nữ.

Dứt lời y bước ra phòng bệnh, Uy Linh Sứ Giả cũng vội vàng gật đầu chào Tường thái y một cái rồi cất bước đi theo thị nữ Tiểu Lan.

Tường thái y cầm bút viết và thứ tên thuốc vào mảnh giấy xong, cất tiếng kêu to:

– Tiểu Phụng ra đây ta bảo!

Tức thì có tiếng dạ to vang lên ở bên phòng kế, và một thị nữ áo trắng mười bảy mười tám tuổi vội vàng bước vào phòng cúi đầu làm lễ nói:

– Thưa thầy có điều chi sai bảo?

Tường Quang Ngạn chìa toa thuốc ra nói:

– Mi y theo toa này sắc cho ta một bát thuốc ngay lập tức!

Thị nữ Tiểu Phụng tiến tới hai tay cầm lấy toa thuốc nói:

– Vâng, con xin đi làm ngay! Dứt lời, y xoay người bước ra khỏi phòng tiến thẳng vườn thuốc ở hậu viện, thấy vườn hoa năm màu lục sắc đầy những thứ bông hoa lớn nhỏ, y lom khom đi trong vườn hoa lật hái một lúc rồi quay trở vào phòng chuẩn bị cho công việc sắc thuốc.

Chẳng mấy chốc thị nữ Tiểu Phụng bưng một bát thuốc bước vào phòng, cung kính nói:

– Thưa thái y, thuốc đã sắc xong.

Tường Quang Ngạn đứng dậy bước tới cạnh giường.

– Đinh thiếu hiệp, người có nghe ta nói chẳng?

Đinh Hạo thở hổn hển, miệng mấp máy nói giọng yếu ớt:

– Nghe... tại hạ... toàn thân... nóng bức...

Tường Quang Ngạn gật đầu nói:

– Thiếu hiệp yên tâm, ta cho uống bát thuốc này người sẽ hết sốt ngay...

Lão đỡ Đinh Hạo ngồi dậy quay sang Tiểu Phụng nói:

– Đưa bát thuốc cho ta!

Tiểu Phụng vội vàng bước tới đưa bát thuốc sang cho Tường thái y, lão tiếp lấy bát thuốc đưa vào miệng Đinh Hạo nói: “Uống hết bát thuốc này nha!” Đinh Hạo há miệng ực một hơi uống cạn bát thuốc, xong rồi lão lại đặt hăn nằm xuống.

Đinh Hạo cảm thấy nước thuốc đó vị đắng cay không tả uống vào chẳng bao lâu, nhiệt lưu nóng bức dần dần hạ xuống, thoáng cảm thấy chóng mặt, rồi từ từ chuyển sang một nỗi mệt mỏi lim dim thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Bình minh ló dạng, một tia nắng sáng ấm áp rọi vào phòng, khiến Đinh Hạo giật mình tỉnh giấc ngủ sa mê, hăn ngồi bật dậy, mở to đôi mắt, thấy Uy Linh Sứ Giả và Tường Quang Ngạn mỉm cười đứng ở phía trước giường nằm của hăn.

Uy Linh Sứ Giả lo lắng hỏi:

– Người khỏi hăn rồi chứ?

Đinh Hạo vội vàng bước xuống giường chấp tay làm lễ cùng xá hai người nói:

– Tại hạ thành tâm cảm tạ ơn cứu mạng của nhị vị.

Tường Quang Ngạn mỉm cười nói:

– Đinh thiếu hiệp chờ khách sáo làm gì, đó là bốn phận của một người thầy thuốc thôi.

Uy Linh Sứ Giả nói:

– Bây giờ thiếu hiệp đã vô sự, thế thì chúng ta cũng phải lên đường thôi.

Tường Quang Ngạn gật đầu nói:

– Đúng vậy, cứu người cũng như cứu hỏa, chúng ta phải đi ngay bây giờ.

Dứt lời, mọi người cùng nhau bước khỏi sảnh đường đến cổng ngoài.

Đinh Hạo quay người sang phía hai người chấp tay chào nói:

– Xin tạm biệt, đồng thời xin các người như ý thành.

Dứt lời, Đinh Hạo lượn mình chạy mất.

Uy Linh Sứ Giả cùng Tường Quang Ngạn cũng hướng về Đồng Phách Sơn chạy đi.

Đinh Hạo đi lang thang trên khu phố ồn ào náo nhiệt một cách vô mục đích, hắn cảm phần bọn Kim Long Sứ Giả vô cùng, tại sao họ muốn giết mình? Còn Mai Ánh Tuyết con người phũ phàng kia sao thay đổi tánh tình nhanh thế, mỗi ngày nào thương nhau, bây giờ y lại muốn giết mình cho bằng được?

Bỗng hắn cảm thấy xót ruột bụng đói như cào, hắn bèn bước vào một thực điểm gần ngã tư đường, ngồi xuống ghế vầy tay gọi tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng chạy qua vừa cười vừa thưa:

– Khách quan, dùng thức chi ư?

– Cho ta vài món thịt bò xào và hai cân rượu!

Tiểu nhị vâng một tiếng xoay người chạy vào nhà sau.

Chẳng mấy chốc tiểu nhị bưng thức ăn rượu thịt ra đặt trên bàn Đinh Hạo, xong xuôi y lại xoay người sang bàn khác đi tiếp khách.

Đinh Hạo lặng lẽ ngồi ăn uống một mình, ngay lúc này có tiếng nói chuyện ở bàn kế bên vang tới. Chỉ nghe một giọng điệu sảng sặc nói:

– Lão Huỳnh, mi có nghe nói gì chưa?

– Không, ta có nghe nói gì trưa nay đâu?

– Chuyện nóng bỏng như thế mà mi không biết sao?

– Hừ! Chuyện gì mi cứ nói nào!

Giọng điệu sảng sặc thấp xuống như có vẻ trầm trọng lắm:

– Chuyện chết người trong Tường Phủ mi có biết chăng?

Đinh Hạo giật bắn người lên, bất giác nóng ruột hồi hộp vô cùng, cố gắng giữ bình tĩnh lắng tai nghe ngóng họ nói tiếp.

– Mi nói lạ nhỉ, sáng nay ta có đi ngang qua cổng phủ có thấy việc gì đâu?

Giọng nói sáng sủa lại vang lên:

– A! thế thì chẳng trách được mi rồi, mới cách đây một tiếng đồng hồ ta đi ngang đó thấy đông người tụ ở trước cổng Tường Phủ bàn tán inh ỏi vụ nhà Tường phủ chết bất thành linh...

– Mi có biết ai chết chẳng?

– Hình như nghe họ nói rằng chính Tường Thái Y người giết chết rồi...

Đinh Hạo cả kinh, không còn nán lại để nghe họ nói chuyện nữa, liền lớn tiếng bảo tiểu nhị sang thanh toán tiền ăn, lật đật đứng dậy rảo bước ra khỏi thực điểm, chạy thẳng về Tường Phủ.

Về đến Tường Phủ quả thấy rất đông người đứng quanh trước cổng, hần chen qua đám đông người mà vào cổng, vội vàng tiến thẳng vào sảnh đường, chỉ thấy Tường Quang Ngạn nằm yên nhắm hai mắt lại trên chiếc giường gấm, có một thiếu phụ tuổi độ bốn mươi mặc chiếc áo trắng đứng ở cạnh giường, hai mắt đỏ ngầu mặt mày rướm rướm những giọt nước mắt chưa khô, chắc y là phu nhân của Tường Thái Y không sai rồi.

Đinh Hạo vội vàng chấp tay làm lễ nói:

– Thưa bà...

Thiếu phụ áo trắng buồn bã nói:

– Tôi chính là Tường phu nhân!

Đinh Hạo “A” một tiếng nói tiếp:

– Tưởng thái Y chết như thế nào vậy?

Một hán tử độ ba mươi đứng ở một bên bước ra trả lời:

– Một tiếng đồng hồ, hạ nhân đứng gác ngoài cổng nghe tiếng gõ cửa, bèn mở toang cổng ra tức thì thấy Tường Thái Y nằm ở ngoài cổng, ngoài ra không thấy bóng người nào khác, hạ nhân chúng tôi vội dìu Tường thái Y vào sảnh đường, thì Thái y đã tắt thở.

Đinh Hạo cảm phần nói:

– Chẳng lẽ Uy Linh Sứ Giả...

Hần nói tới đây xoay người sang hướng Tường phu nhân nghiêm túc nói:

– Tại hạ thọ ân cứu mạng của Thái Y chưa kịp đền đáp thì người đã quá cố, tại hạ xin hứa với phu nhân sẽ bằng mọi cách tìm bắt hung thủ và đem thủ cấp đến tế lễ thái y.

Tường Phu Nhân thê lương cất tiếng nói:

– Xin thành thật cảm tạ thiếu hiệp đã có lòng như thế!

Đinh Hạo tiến gần giường gắm hương thi thể Tường Quang Ngạn xá dài nói:

– Xin Thái Y yên giấc, tại hạ nhất định truy tìm ra hung thủ để trả thù cho Thái Y.

Dứt lời, hắn xoay người sang hương Tường phu nhân làm lễ xá từ biệt, lượn mình chạy mất dạng.

Đinh Hạo chạy một hơi vài dặm đường ra tới ngoại thành, bèn thả chậm bước lại, hắn đang suy nghĩ vụ chết bất ngờ của Tường Thái Y...

– Đinh Thiếu Hiệp!

Bỗng có tiếng kêu gọi của người thiếu nữ ở sau lưng hắn. Đinh Hạo giật mình dừng chân xoay người lại, chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn quen thuộc chạy đến, chỉ trong nháy mắt bóng người ấy đến gần, Đinh Hạo không khỏi lửa giận sôi lên sùng sục, người này không ai xa lạ chính là tỳ nữ Tiểu Hương của Mai Ánh Tuyết.

Tiểu Hương dừng lại phía trước ra vẻ hờn hử nói:

– May thật được gặp thiếu hiệp tại đây!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Quả thật may được gặp lại người!

– Thiếu hiệp có tin tức gì chẳng?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Có tin tức rồi, ta cũng rõ hết mọi việc nữa kia!

– Sự kiện thế nào rồi?

– Tại hạ hiểu được lòng dạ của mấy người rồi, mấy người còn muốn mưu kế gì nữa đây?

Tiểu Hương kinh ngạc, tròn to đôi mắt nhìn Đinh Hạo nói:

– Thiếu hiệp đang nói gì vậy?

– Người hiểu rõ hơn ai hết...

– Nhưng thật sự tiểu tỳ chẳng hiểu gì cả!

– Tiểu thư nhà người đâu?

– Tiểu thư? Vô hình vô tung, chẳng phải thiếu hiệp cũng đang tìm kiếm nàng sao?

– Người chưa gặp mặt y chẳng?

– Đi đâu gặp được nàng bây giờ? Chẳng lẽ thiếu hiệp đã tìm gặp tiểu thư rồi sao?

– Đúng vậy, ta đã tìm gặp y! Đinh Hạo nghiêng răng kêu côm cốp nói tiếp:

– Y còn muốn giết ta cho bằng được nữa chứ!

Tiểu Hường ngập ngừng nói:

– Thiếu hiệp nói...thế... là sao?

Đinh Hạo nhường đôi mày kiếm nộ hét:

– Tiểu Hường, người chớ giả mù sa mưa nữa, hai người diễn tuồng đến đây cũng quá đủ rồi...

– Thiếu hiệp, tiểu tỳ càng nghe càng phát muốn điên lên... rốt cuộc đã xảy ra sự việc thế nào rồi?

– Bây giờ chúng bay muốn mưu kế gì nữa đây?

– A! Thiếu hiệp đang nói gì thế?

– Chắc người chưa thấy quan tài chưa chịu đổ lệ đâu, muốn ta ra tay sao? Ta không phải đứa trẻ con ba tuổi nha, để chúng bay qua mặt ta.

o O o